

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Regula Sancti Patris Benedicti

Benedikt <Montecassino, Abt, Heiliger>

Moguntiae, 1604

XXXVI. De Infirmis Fratribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64533)

1. (SINGVLOS BIBERES, ET PANEM.)
Infra, de hebdomadario Lectore dicit Mixtum, quod intelligimus tātum vini quantum capere potest vnus scyphus, cum quo in Refectorio bibitur, & circa vncias duas panis.

2. Quòd verò dicitur de hebdomadariis Coquina, idem dicitur de omnibus officialibus, qui in suis officiis occupati, nequeunt prima mensa interesse. In Ieiuniis verò de precepto, fieri potest cum licentia Superioris Monasterij.

3. (PROVOLVATVR.) Declaramus quod egrediens de septimana, Dominico die finito Matutino, stet genibus flexis ante altare, & dicat versus: Benedictus es Domine Deus, &c. quo tertio Choro repetito: Superior dicat Versus, Saluum fac seruum tuum, sicuti in talium ceremoniarum particulari libro notatum est. Posthac statim, qui ingreditur dicat simili modo, ter: Deus in adiutorium meum intende: Domine ad adiuuandum me festina, quo tertio repetito à Choro, Superior subiungat versus: Saluum fac seruum tuum, sicut notata sunt, vt supra.

De Infirmis Fratribus. CAP. XXXVI.

Infirmorum cura ante omnia & super omnia adhibenda est, vt sicut reuera Christo, ita eis seruiatur, quia ipse dixit, Infirmus fui, & visitastis me. Et quòd fecistis vni de his minimis meis, mihi fecistis. Sed, & ipsi infirmi considerent in honorem Dei sibi seruari, & non superfluitate sua contristent Fratres

Math. 25.

luos

tuos seruientes sibi. Qui tamen patienter portandi sunt: quia de talibus copiosior merces acquiritur. Ergo cura maxima sit Abbati, ne aliquam negligentiam patiantur. Quibus Fratibus infirmis sit cella super se deputata, & seruator timens Deum, & diligens ac sollicitus. Balneorum vsus infirmis quoties expedit offeratur. Sanis autem, & maxime iuuenibus tardius concedatur. Sed & carni-um esus infirmis omninoque debilibus pro pro reparatione concedatur. At vbi meliorati fuerint, à carnibus more solito omnes abstineant. Curam autem maximam habeat Abbas ne à Cellerariis aut seruatoribus negligantur infirmi: quia ad ipsum respicit, quicquid à discipulis delinquitur.

I. (SIT CELLA PER SE DEPVATA.)
Volumus, in quantum fieri potest, vt quilibet Infirmus habeat lectum separatum & cellam cum camino: nec vlli omnino labori, vllique impense parcat, vt infirmis necessaria obsequia tum spiritualia tum corporalia non desint. Quod presertim attendatur in Monasterijs qua sunt extra ciuitates: in quibus non aequè faciliter & commode possunt Infirmis necessaria exhiberi, tam respectu Medicorum quam aliarum rerum requisitarum. Prouideant igitur Pralati talium Monasteriorum, vt siue ipsos infirmos in Monasterijs siue in ciuitate curandos duxerint, nullo omnino re indigeant qua ad salutem tam corporis quam anima non solum necessaria sed etiam condecens tantum fuerit. In quo si de negligentia fuerint conuicti, puniantur à Regimine sine misericordia, quam ipsi quoque exhibere nolue-

unt, maximè ea indigentibus infirmis.

2. Esus tamen carniū in diebus Veneris, ac Sabbathi, ac aliis, ab Ecclesia prohibitis, non concedatur, nisi Infirmis in lecto decumbentibus, & tunc etiam consilio vtriusque Medici, corporalis scilicet & spiritualis adhibito.

3. Ordinamus etiam, quod nullus Fratrum loquatur cum Medico, aut ab eo petat consilium, sine licentia Superioris: nec potionem aliquam, vel pillulas custodia egentēs sine speciali licentia Medici capiat. In vtroque autem prædictorum casuum, qui contrafecerit, dicat ter septem Psalmos pœnitentiales cum Litaniis.

4. Moneatur planè Medicus, quod audita diligenter morbi qualitate ab Infirmo, remedia, medicina ac vitæ modum non Infirmo, sed Infirmario notificet. Ad mensam, si plures sunt Infirmi, cum modestia sedeant, & aliquid in principio refectiōnis saltem legatur: nec bis in die carnes comedant, nisi de consensu Medicorum, quibus etiam sufficere credimus uncias octo pro qualibet persona.

5. Sint Infirmi obedientes Infirmariis suis, & cōtra Infirmarij sint discreti, & compatientes Infirmis suis. In tangendo autem corpora nuda Infirmorum, sint valde cauti Infirmarij, & seruitores: vt suadente necessitate id faciant, & cum omni honestate.

I. (BALNEORVM VSVS.) Intelligimus de Balneis, quæ sunt in Monasteriis. Ad Balnea verò, quæ sunt extra Monasteria propter periculum animorum nemo accedere præsumat, sine licentia speciali Capituli Generalis, si proximè fieri debet, & non est periculum in mora, aliter Præsidentis, aut vnius ex Visitoribus suis. Quando etiam maior instat

neces-

necessitas, & differri non posset, sufficiat licentia Prælati sui, vñ cum Deputatis. Si igitur pro aliquo infirmo Fratrem petenda sunt Balnea, Prælati ipse & non alius requiratur ipsam licentiam.

2. Et ne aliqua facilitate inducantur Fratres ad Balnea requirenda, facilis eis licentia non tribuatur: sed si quis talibus indigerit, consulat Prælatum Medicum, & si aliis remediis infirmo subueniri poterit, hortetur vt faciat. Quod si Medicus, eidem Fratri vsum Balneorum, omnino necessarium esse duxerit, tunc Prælati cum consensu suorum Deputatorum licentiam à Capitulo Generali, si tunc celebrabitur: sin autem, à Patre Præsidente, aut ab aliquo Visitatorum petat. Qua obtenta Fratri indigenti à Monasterio suo ita prouideatur, quod non cogatur mendicare. Illud autem declaramus Monasterium suum, aut in quo Professionem emisit, aut in quo per biennium commoratus est. Si verò à Monasterio quidem suæ Professionis per biennium abfuerit, in nullo autem alio biennio permanferit, sed in diuersis Monasteriis fuerit, tunc ad expensas teneatur Monasterium suæ Professionis. Quod etiam intelligimus de grauibus infirmis.

3. Nec presumant Fratres, pro Balneis consequendis infestare Medicos: sed tantum suorum Superiorum prouisione, iuxta præscriptam formam, qui indigerit accipiat.

4. Quam quidem licentiam, declaramus, non nisi per biennium valituram. Quo elapso, & Monasterium ipsum quod ad expensas tenebatur liberum remaneat, & denuo illam gratiam petere teneatur si indigerit.

5. Fratres igitur nostræ Congregationis euntes

ad Balnea, licet è diuersis Monasterijs ibi conueniant, aliorum tamen Monasteriorum nostrorum Superioribus deferant, quos ibi adesse contigerit, conferantque simul omnia, tanquam Fratres, & commodè fieri potest, simul cohabitent.

6. Nec pecunias pro expensis Balneorum sibi creditas aliter expendere præsumant, rectoque itinere vadant & reuertantur, nullo pacto vagantes ad alia loca diuertentes. Contrafacientes dicantur Peccatum ex integro, vltimus arbitrio Superioris grauius puniendi.

7. (NON NEGLIGANTVR INFIRMI.) Non solum in temporalibus, sed nec in spiritualibus etiam, vt videlicet admoneantur, ne omittant propter infirmitatem Confessionem, & Communionem temporibus consuetis, imò hortentur, vt ea diligentius faciant.

De Senibus, vel Infantibus.

C A P. XXXVII.

Licet ipsa natura humana trahatur ad misericordiam, in his ætatibus, Senum vt videlicet & Infantum, tamen & Regulæ auctoritas eis prospiciat. Consideretur semper in eis imbecillitas, & nullatenus eis difficultas Regulæ teneatur in alimentis: sed fit eis pia consideratio, & præueniant horas Canonicas.

(SENVM.) Non tam ætate, quam imbecillitate, iuxta Prælati considerationem. Infantes vero recipimus omnino, sicuti supra dictum est, de Patris minori ætate.